

Vilonya 2004.05.23.

2005. August 31.

Szeretett Testvéreim Istennek igéje, melynek alapján az ő üzenetét hirdetni kívánom köztetek írva található Pál apostol rómaiakhoz írott levelében, a rómaiakhoz írott levélnek a 9. részében, az 1-5-ig terjedő versekben. Az ige olvasását és magyarázását is leülve halljátok.

Így szól Istennek igéje Pál rómaiakhoz írott levelében, a 9. rész első 5 versében:

Igazat mondok Krisztusban. Nem hazudok. lelkiismeretem tanúskodik mellettem a Szentlélek által, hogy nagy az én szomorúságom, és szüntelen fájdalom gyötri szívemet. Mert azt kívánom, hogy inkább én magam legyek átok alatt Krisztustól elszakítva, testvéreim az én test szerinti rokonaim helyett, akik izraeliták, akiké a fiúság és a dicsőség, a szövetségek és az törvényadás, az istentisztelet és az ígéretek, akiké az ősatyák, s akik közül származik a Krisztus test szerint. Aki Isten mindenek felett, áldott legyen mindörökké. Ámen.

Kedves Testvéreim, Pál fájdalma népe miatt. Ennek a fejezetnek, aki egy kis címet adott, ezt a rövidke mondatot írta. És valóban, jogosan állapította meg, hiszen erről van szó. Pál úgy gondolja, hogy valami szörnyűség történt az ő népével. Milyen? Hát az, hogy kiestek abból a kegyelemből, amit pedig évszázadokon, évezredekken keresztül rajtuk gyakorolt az Isten. Test szerinti rokonaimról aggódom, bár magamra vehetném az átkot, ami rajtuk van, mondja Pál, pedig ők voltak azok, akiké a fiúság volt, a dicsőség, akikkel szövetséget kötött az Isten, akinek törvényt adott; a tízparancsolatot, akiknek megmutatta, hogyan kell az Istent igazán tisztelni, akiknek a prófétái évszázadokon keresztül hirdették az Isten akaratát, akik megtapasztalhatták az Isten kegyelmét a saját életükben, őmiattuk aggódom. Mindenük megvolt, Isten őket választotta ki, őket hívta el, mondja Pál, és mégis ítélet, kárhozát alatt vannak, bár vehetném magamra ezt az átkot, bár tudnám én eloszlatni mindezt. Az apostol szívesen fölládozna magát, ha tehetne valamit. Micsoda szeretet lehet ebben az emberben, micsoda szeretet hazája, és nemzete iránt. Látja, és szomorúsággal tölti el a szívét, amit a nép tett: fölládozta a megváltót. Nem ismerte fel Isten fiát. Az a nép, amelynek prófétái előre jövendölték a Krisztus érkezését. Az a nép, amely tudta azt is, hogy ennek a prófétának meg kell halnia gyalázatos módon. Az a nép, amely láthatta őt feltámadott Krisztusnak, amely megtapasztalhatta sok száz csodáját ennek az isteni férfiúnak, ez a nép semmibe veszi, elutasítja, ellöki magától. Nagyobb szívének keménysége, mint a vágyakozás az Isten országa iránt. Érdekes az is, hogy ki az a személy, aki mindezeket kimondja. Pál, aki maga is üldözte az első keresztényeket. Aki maga is mindent megtett azért, hogy elfogja, bebörtönözze vagy megölesse őket. Saul, akivel azonban Krisztus szembe jött, s aki megkérdezte, hogy miért üldözöl engem, s aki attól kezdve Pálként élte az életét. Ha valaki átérezhette azt a gyűlöletet, amit Izrael népe érzett, az induló keresztény maroknyi gyülekezettel szemben, az a Pál szomorú. Nem harcolni kíván. Nem azt mondja, hogy bár pusztulna el a Krisztus minden ellensége, nem hívja segítségül az Istent, hogy pusztítsd el azt a háládatlan népet, amely nem hajlandó engedelmessé válni neked. Ő nem olyan, mint Jónás próféta, hogy kimegyek a pusztába Uram, és megnézem, hogy hogy hirdetsz ítéletet rajtuk. Pál szereti a népét. De tudatában van annak, hogy a Krisztusban eljött megváltás csak azoknak adatik, akik hittel és odaszánt élettel, ennek a Krisztusnak átadják a saját életüket, a saját gondolataikat, s a cselekedeteiket is, azoknak irányítását. Azt hiszem, Pál fájdalma azonban soha nem lehetne idősebb, mint épp most itt Magyarországon, az Európai Unióba belépéskor, s egy olyan vitának az idején, amikor felteszik a kérdést

néhányan, hogy vajon annak a közösségnek, annak az Európai Uniónak alkotmányába, illetve annak előszavába bekerülhet-e egyáltalán a keresztyén jelző. Értitek testvéreim, mi történik itt? Az emberi hitetlenség, a Krisztustól való elfordulás odáig jutott, hogy már egy alkotmánynak az előszavába sem szabad betenni a Krisztust. Nem fegyverrel üldözik, nem katonákkal, nem Pál lóháton, és nem is római légionáriusokkal. A törvény, a jogszabályok csűrésével, csavarásával. Mégis kérdezem, mi a különbség? Mégis kérdezem, mit válaszolhatunk mi erre? Hogy mit mondjuk mi, pont mi magyarok? Az a nép, amelynek a Himnusza egyben egy nemzeti imádság is. Amely úgy kezdődik, hogy Isten áldd meg a magyart, amely az egész magyar történelmet pontosan ugyanazzal a szemlélettel fogja át, mint ahogy a Biblia Isten népének történetét. Értünk Kunság mezein ért kalászt lengettél, zászlónk gyakran plántálád vad török sáncára, haj, de bűneink miatt gyúlt harag kebledre. Kedves testvéreim, ugyanaz a gondolkodás, mint Pálé. Ugyanaz az elképzelés, mint a zsidóságé. Hiszen ugyanazt az Istent szolgáljuk, s merem állítani, ugyanoda jutottunk testvéreim. Kísértetiesen hasonlít 2004. Magyarországa Pál idejének zsidóságára, Izrael államára, vagy világának bármely részére. És felteszi nekünk ez a világ a kérdést, hogy mi mit tegyünk. Hogyan maradjunk meg keresztyének, hogyan maradjunk meg magyarnak? Mit mondjunk népünkre, amely nem veszi észre az Istent, amely megengedi, hogy eltakarják a szeme elől, és maga is mindenféle bálványokat imád. Ezek között a magyarok által imádott bálványok közül talán a legnagyobb a katonai erő, a hatalom bálványozása. Mindig az erős, a hatalmashoz akarunk csatlakozni. S közben elveszünk szemünk elől a legerősebb, a leghatalmasabb, a Krisztus. Talán azért nem vesszük észre, mert a Krisztus, aki átadja neki az életét, annak nem háborút ígér. Annak a szívébe nem feltétlenül az oroszlanok bátorsága költözik, és nem kardot vonni akar, hanem valószínűleg ugyanígy bánkódik. Megszomorodik, ha körbenéz a világban, mint ahogy Pál saját népe felett. S azt mondja, uramisten, bárcsak vehetném magamra azt az átkot, amit ők vettek magukra azért, hogy nem vesznek tudomást az Istenről, hogy elutasítják, elszakítják maguktól a Krisztust. Inkább én. Csak sajnós kedves testvéreim mégis azt kell megállapítanunk, hogy nagyon sok keresztyén ember is, nagyon sok keresztyén gyülekezet is amikor végignézi a világon, ami körülötte van, akkor hajlamosabb egyfajta fensőbbsséggel megállapítani, igen, hitetlen a világ, de mi még itt vagyunk. Hitetlen a világ, de jó, én vagyok az utolsó védőbástya. Idősebb keresztyén emberektől hallottam, ugyan már nem tudom mi lesz, ha mi elmegyünk e világból. Kik jönnek utánunk? Kedves testvéreim, ezek az emberek egy dolgot nem vesznek észre. Nem az a legnagyobb baj, hogy ki jön utánunk, nem is az a kérdés, hogy ez a templom meg lesz – e töltve száz év múlva, az a kérdés, hogy mi lesz szeretteinkkel. Mi lesz véreinkkel? Mi lesz azoknak az apáknak, nagyapáknak gyermekeivel, unokáival, akik még imádkozták a Himnuszt. Akik még komolyan, az Isten elé vitték napi problémájukat is imádságban. Akiknek a lelke és üdvössége felől nem kell aggódnunk. Elgondolkodtam egyszer- kétszer rajta, amit egy teológiai professzorom mondott, hogy fiúk, ha maguk egyszer a mennyek országába kerülnek, három dolgon fognak meglepődni. Először is, hogy sok olyan ember, akiről azt gondolták, hogy nem lesz ott, ott lesz. Másodszor, sok olyan ember, akiről azt gondolták, hogy az biztos ott lesz, ő nem lesz ott. Harmadszor, amikor belépnek, akkor szív szerint meg fognak lepődni azon, hogy minden bűnük ellenére maguk hogy kerülhettek oda. Kedves testvéreim, az első két lépésig mindig eljut az ember. Meglepődünk azon, hogy valaki ott van, aztán, hogy a másik miért nincs ott, de mikor lepődünk meg saját bűneinken? Azaz mikor indul meg bennünk az a folyamat, hogy lehetne valamit jobban is csinálni. Hogy voltak hibáink, amiket lehet, hogy ki lehetne köszörölni. Mikor indít be bennünk

a gondolataink, a hitünk halmaza egy olyan cselekvéssorozatot, mint ahogyan Pál reagált saját szomorúságára. Mert tudjátok, mit tett, testvérek? Kétszeres erővel hirdette az evangéliumot. Zokogott népe felett, és azt mondta, hogy ha eggyel többet megmenthetek, az is számít. Mert azt akarta, hogy ott legyenek vele, a mennyek országában, a Krisztusnál a barátai, a rokonai, a nemzetének, a népének minél nagyobb tömege. Mit gondoltok miért vállalta a hosszú utazásokat, a szenvedéseket? Mondhatta volna: meg vagyok váltva, hátradőlök a karosszékben. Az én életem felől nem kell aggodalmaskodnom. De amikor önmaga felől biztonságban lehetett, akkor elkezdett aggodalmaskodni embertársai iránt. Elsősorban a zsidók iránt, aztán pedig a Föld minden népe iránt. Megpróbálta elmondani nekik az evangéliumot, megmutatni az utat, a lehetőséget, hogyan lehet örök életet szerezni már itt e Földön. Hitet vall, és a hit megvallása, a hitvallások által mi ma is pontosan tudjuk azt, hogy ő mit gondolt. Ismerjük apáink, nagyapáink hitvallásait. Ha kell, pontosan reprodukálni tudjuk, hogy melyik időben, mit és hogyan gondoltak. Tanulhatunk belőle. Sőt tanítást adhatnánk a körülöttünk lévő világnak is. Mert hát kedves testvéreim ez lenne a feladatunk, a keresztyén emberé. Hogy midőn látjuk a világot, amelyben élünk, midőn látjuk szeretteinket, barátainkat, véreinket, hogy mennyire nem ismerik a Krisztust, mennyire nem ismerik az Isten evangéliumát, hogy hagyják, hogy őket kihasználják. Olyan emberek, akik csak a megtévesztés, a csillogás eszközével akarnak élni, akkor ennek fájdalomnak meg kellene indítania bennünket, arra, hogy mentő munkát végezzünk. Egyet még megmenteni, egyet még kihalászni. Merthogy kedves testvéreim ez a mi feladatunk, erre rendeltettünk, vagy legalábbis ezt kéne elvégeznünk közösen, együtt, egy célért. Mert beszélhetünk mi arról, hogy haldoklik az egyház, de addig, amíg az egyház haldoklásában nagyon sokszor csak odáig jutunk el, hogy kérem szépen, ha nem lesz több egyháztag, akkor nem lesz egyházfenntartó, akkor ki tartja rendben a templomot, ki fizeti a papot, addig nem lesz átütő ereje a mi hitünknek. Majd ha rokonaink, barátaink, magyar testvéreink az aggodást érzik a mi szavainkban, a féltő szeretet, hogy meg akarjuk menteni őket, na akkor, akkor ébredni fog az ország, ébredni fog az egyház, akkor talán még a zsidóságnak is el tudjuk mondani, hogy számukra is, mint minden embernek a Földön egyedül a Krisztus, az út, az igazság és az élet. Ámen.